

[Finansministeren]

endda også mødt hr. Carsten Andersen rundt omkring på talerstole i en debat om moderniseringsprogrammet.

Vi har haft dem indkaldt til møder. Det er klart, at vi ikke kan indkalde samarbejdsudvalgene, før vi har noget at tale med dem om. Vi skal jo huske på, at vi er ved begyndelsen af en proces. Det er først nu, hvor vi begynder at opbygge finanslovsforslaget for 1985, at eksempelvis budgetreformen træder i kraft. Det er da først nu, vi rundt omkring kan begynde at indsamle forslag fra ministerierne til, hvilke ændringer i lønssystemerne vi kunne tænke os. Det skal vi så som arbejdsgivere tale med de kommunale lønforhandlere om, og så skal vi da mødes med personaleorganisationerne og drøfte det. Sådan kunne jeg blive ved. Nu må man ikke bede om, at tingene sker i den forkerte rækkefølge. Det, der er sket indtil nu, er, at der i folketinget er konstateret et bredt flertal for, at vi går i gang med denne store opgave, og så kommer det hele stille og roligt hen ad vejen. Der bliver altså ikke utryghed, medmindre der er nogle, der bevidst søger at sprede den for dermed at kaste grus i maskineriet.

Vedrørende lønssystemerne – det har jo været berørt både af hr. Carsten Andersen og af fru Elisabeth Bruun Olesen – kan jeg sige, at det er en af de opgaver, som vi i øjeblikket er i gang med at få kortlagt. Præstationslønssystemer bliver nu nævnt her, men det er jo kun én ting; der er da også andre muligheder. Man kan meget vel diskutere aflønningsformer, hvor man tager hensyn til den grad af ansvar og selvstændighed og ledelsesfunktioner, medarbejdere skal udføre. Når vi f.eks. ved hjælp af stillingsvurderingssystemet har foretaget en omklassificering af alle kontorchefstillinger i centraladministrationen og delt dem op i tre grupper, er det jo netop udtryk for en anden form for aflønning. Det er ikke præstationsaflønning, men det er i højere grad et aflønningssystem, som bygger på en funktionsvurdering, en vurdering af, hvilke krav der stilles til den konkrete stilling. Der er altså masser af forskellige lønssystemer, og det skal der også være, for den offentlige sektor er jo lige så mangfoldig som det private arbejdsmarked.

Hr. Gammelgaard har jo svaret udmærket på indlægget vedrørende SAS, men rent bortset fra det undrer det mig, at der er menne-

sker, der ligefrem aktivt modsætter sig at lytte til andre menneskers erfaringer. Det er ikke engang i overensstemmelse med det filosofiske grundlag, hr. Carsten Andersen i hvert fald formelt tilslutter sig. Det er en helt utrolig tankegang. I betragtning af, at vi altid holder foredrag om, at det private erhvervsliv skal lytte til, hvad det offentlige siger, hvorfor i alverden kunne det omvendte så ikke lade sig gøre? Det er altså udtryk for en meget, meget gammeldags og konservativ indstilling. Man kunne muligvis finde den i slutningen af det forrige århundrede eller noget i den retning, men at man næsten på arkæologisk vis får blotlagt en sådan mangel på interesse for, hvad der foregår i samfundet, det synes jeg er yderst opsigtsvækkende. Det understreger i høj grad betydningen af, at moderniseringen i den offentlige sektor begynder ved den enkelte medarbejder.

Jeg vil til fru Ingerlise Koefoeds spørgsmål sige, at det problem, der her i virkeligheden rejses, er vel: hvorfor skal man flytte bevillingerne fra producenten til brugeren? Det er jo i virkeligheden det, der er spørgsmålet. Hvorfor kan man ikke bare lade forvaltningshøjskolen få alle sine udgifter dækket, og så kan man gratis sende medarbejdere fra de forskellige ministerier og styrelser på kursus på forvaltningshøjskolen? Hvorfor skal det gå den anden vej? Hvorfor skal det være sådan, at de, der sender medarbejdere til kurser, til undervisning, skal betale en større del af, hvad det koster? Det er vel i virkeligheden det problem, vi er stillet over for. Det skal man efter regeringens opfattelse, fordi det er vigtigt, at de, som rent faktisk disponerer over de offentlige ressourcer – og det gør man jo i det øjeblik, man sender én eller flere personer på et kursus – de ledere og de institutioner gør sig klart, om det nu er nødvendigt at trække på den ressource. Det er et spørgsmål om, hvordan vi udformer nogle mekanismer, som sikrer en rigtig prioritering af vores ressourceanvendelse. Det er ud fra det synspunkt, vi ønsker at ændre producentbevillinger på en række områder til at være brugerbevillinger, sådan at man virkelig gør sig en overvejelse: hvad er nu vigtigst her hos os personalepolitisk? Er det vigtigste, at vi bruger nogle midler på uddannelse, eller er det vigtigere, at vi skaber et bedre arbejdsmiljø, eller er det vigtigere, at vi foretager en modernisering af noget teknologi,